

bliver 55 eller 45, vil Grænsetilfælde med tilsyneladende Uretfærdighed altid melde sig. Det kan ogsaa synes uretfærdigt, at et Menneske, som nu er 59 $\frac{3}{4}$ Aar, er afskaaret fra at faa Alderdomsunderstøttelse, selv om vedkommende ganske mangler Evne til at forsørge sig selv. Den Slags Ting vil altid opstaa. Men naar man, saaledes som det er Hensigten for Sygekasserne, aabner en saadan Adgang til at blive Medlem af en Sygekasse, har man dog vistnok gjort, hvad man nogenlunde er i Stand til, for at faa dem ind, som det er af Interesse at faa ind i Sygekasserne.

Det ærede Medlem talte ogsaa om en Bemærkning, som jeg skulde have fremsat om dem, der var udelukkede: at Invalidere vilde tilfalde dem, der var Medlemmer af Sygekasserne, dem, der havde sikret sig Indtrædelse i Sygekasserne, men ikke dem, som altsaa af økonomiske Grunde havde været udelukkede fra at komme ind i Sygekasserne. Det er en underlig Trang, det ærede Medlem har til Juristeri, eller hvad man skal kalde det. Den Sætning, jeg her har brugt, er utvivlsomt rigtig, men den udelukker ikke det andet, nemlig at de, der paa et eller andet Tidspunkt er blevet ubemidlede og derfor er overgaaet til at være ydende Medlemmer i Sygekasserne, selvfølgelig ogsaa omfattes af Invaliditetsrenteretten, naar det Tidspunkt maatte indtræde, da de blev i Trang dertil. Det er udtrykkelig sagt, at saadanne ogsaa er berettigede til Invalidere, naar de er Medlemmer af en Sygekasse, nydende eller ydende. At de da paa et eller andet Tidspunkt har været uberettigede til at blive Medlemmer og saa heller ikke har sikret sig det ydende Medlems Stilling, er jo dog en Fejl hos de paagældende selv, men en Fejl, som de ogsaa vil kunne rette i den Periode, hvor Sygekasserne selvfølgelig aabnes for dem som for alle andre. Nogen Urimeligheder eller Modsigelser eller Løshed paa dette Punkt tror jeg ikke, det ærede Medlem kan finde.

Heller ikke er det rigtigt, naar det ærede Medlem under Omtale af den nu gældende Sygekasselovs § 8 sagde, at det blev nødvendigt at ændre denne Paragraf. Nej, vi har ogsaa overvejet det Spørgsmaal, om der skulde være paakrævet Ændringer i denne Paragraf, og det har man i Ministeriet ment var ganske uforment. Det er ingen Grund til at opholde det høje Tings Tid med en Gennemgang af, hvad der nu staar i den gældende Sygekasselovs § 8, for at imødegaa, hvad det

ærede Medlem sagde. Det er altsaa vel overvejet, naar man er kommet til det Resultat, at her ikke er Trang til nogen Ændring; men skulde det under Udvalgsbehandlingen vise sig, at der paapeges en saadan Trang, og at en eller anden formel Ændring skulde være paakrævet, er det den Slags underordnede Ting, som det forekommer mig ganske mærkeligt at føre frem med en saadan Kraft og saa stærke Ord, som det ærede Medlem fra Odder har anvendt.

I øvrigt paaskønner jeg, at det ærede Medlem i Dag har sagt os, hvad der er hans og hans Partis Standpunkt, hvad han ikke gjorde i Gaar, og at vi derved er blevet bekendt med, at Uoverensstemmelsen er meget ringere, end de stærke Ord lod formode.

Det ærede 5te Medlem for Sorø Amt (Johannes Lou) gjorde, da han før havde Ordet, en Bemærkning om dem, som er Invalidere paa Grund af kronisk Alkoholisme; det ærede Medlem talte vistnok ogsaa derom i Gaar. Det er meget muligt, at der er Grund til at beskæftige sig ogsaa med Spørgsmaalet om, hvorvidt disse skal behandles paa en særlig Maade. Jeg forstod ikke rigtig det ærede Medlems Bemærkning, men jeg tror dog, hans Mening var, at de vedkommende burde udelukkes fra Invalidere. Det forekommer mig, at det vilde være betænkeligt; der er jo Folk, som kan blive kroniske Alkoholister paa en Maade, som fra deres Synspunkt er, om jeg saa maa sige, velbegrundet, det kan baade være økonomiske og mange andre Aarsager, som medvirker dertil; og jeg ved ikke, om det vilde være rigtigt, at Samfundet derfor skulde støde dem ud i Mørket og sige: I har intet som helst Krav; jeg synes det ikke. Men deres Tal er forholdsvis ikke saa overvældende, at det er et meget stort Problem, og Behandlingsmaaden overfor disse maatte man vel kunne enes om. Skal Samfundet etablere en Forsorg for Invalidere, maa den efter min Mening omfatte alle, uanset Invaliditetens Oprindelse, og bidrage til, at de vedkommende saa vidt muligt kan komme til at leve under de Livsvilkkaar, de som Mennesker har Krav paa. Der vil desuagtet altid være Individier, som i største Delen af deres Liv er i en saadan Tilstand, at de ikke vil sørge for det, som kræves af dem, nemlig at indtræde i en Sygekasse, og som derfor maa behandles som de Invalidere, der vil faa deres Plads paa Anstalter, Fattiggaarde og lignende Institutioner, som ogsaa maa findes i